

сторилъ. То, ако са сжди,—ще са осжди. Яко ли не, чи като захване да са дѣматъ на срѣща мѣ дѣмы, кой какъ заварн отъ нашитѣ Българи, даже и на дрѣги Дѣховни лица дѣто видѣтъ и заварѣтъ. Нѣккы са относъ като Гзрцки Владика. Нѣккы става като Гзрцки Епископъ и Протосингелъ, съ една рѣчъ: Нѣккы става като Гзрцки наставникъ за Българското Свѣщенство! Та като квикнатъ като рѣкающин Левое и като Хицины птици отъ най високо;—взртишкѣта главите си срѣцю общо народното наше Дѣховенство.—Дѣмающецъ и тѣ: „Яхъ Попазлааръ! Да мѣ като на пзрвото врѣме предъ нѣкой Владика. Чи като да земѣ, да вы ѣдрѣ главыти отъ стѣнѣ на стѣнѣ, ѣдрѣ —ѣдрѣ! Яхъ! Че, като да земѣ, да вы ѣскѣбѣ брадыте-косъмъ по косъмъ, и да вы наѣча азъ васъ каквы сты вый Попови!„ И прочее таквизи безчетъ хѣли, вѣкѣто едно выновато Дѣховно лице, срѣцю невинното взовѣе Дѣховенство.—Таквизи кечетъ ѣниженіа: срѣцю общото ни высоко званіе на Христовите Слѣжители. и Черковните мѣждѣ народа ни Свѣщенници!

И пакъ отъ послѣк не просѣтъ, но некатъ молитва^{ти} и благословѣніе отъ тѣхъ, като ли че нматъ да зематъ.

О! До коа степень смы дошле?....

На-истинна, до коато степень е дошло Свѣщенничеството измѣждѣ насъ Българити въ настоящата епоха.—И, ако бы было си позволило нѣкакъ естество да ставатъ по произволеніе отъ чловѣцѣтъ бездѣшни мрѣмори. Мыслѣ, че изъ Българіа чловѣцѣтъ, цю носѣтъ Свѣщенническото званіе, повечето, цѣтъ си позволи да станатъ на мрѣмори негдѣ си, нежели отъ по-ѣченитъ и отъ по-ѣсвѣтитѣланити чловѣцы, въ Отецеството ни,